

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 08/2862 en 08/2863 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Arnhem, van 13 februari 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 januari 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van . (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 februari 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 februari 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De staatssecretaris klaagt dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) geen voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht is, nu van een wijziging van het recht geen sprake is. Hij betoogt hiertoe dat de bescherming die deze bepaling beoogt te bieden, valt binnen het huidige artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000.

2.1.1. De Afdeling overweegt ambtshalve als volgt. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1; www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1; www.raadvanstate.nl).

Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het

recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.1.2. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.1.3. De vreemdeling heeft eerder, op 26 juli 2004, een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 14 juni 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 23 januari 2008 is van gelijke strekking als dat van 14 juni 2006, zodat op het tegen dat besluit ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is.

2.1.4. Door met betrekking tot de vraag of sprake is van een voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht te overwegen dat de staatssecretaris, nu de vreemdeling stelt uit Noord-Irak afkomstig te zijn, Turkije aanvallen uitvoert op Noord-Irak, de situatie daar ernstig is verslechterd en er wel degelijk sprake kan zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, niet voldoende heeft gemotiveerd dat daarvan geen sprake is, heeft de voorzieningenrechter niet onderkend dat hij ter bepaling van de omvang van de door hem te verrichten toetsing in geval van, zoals hier, een herhaalde aanvraag, allereerst ambtshalve moet treden in de vraag of aan die aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd dan wel of sprake is van een voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht. Eerst indien en voor zover daarvan sprake is, had de voorzieningenrechter de motivering in het besluit van de staatssecretaris kunnen toetsen.

2.1.5. De vreemdeling heeft in het kader van zijn eerdere procedure verklaard dat hij tot aan zijn vertrek uit Irak op 23 juli 2004 heeft gewoond in de provincie Sulaymaniyah, dat onder het bestuur van de Koerdistan Regional Government (hierna: KRG) valt, en derhalve afkomstig is uit Noord-Irak. Deze verklaring is in die procedure onbestreden gebleven. Nu de vreemdeling in deze procedure terzake geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd, moet deze verklaring thans - voor de beantwoording van de vraag of artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn een voor hem relevante wijziging van het recht is - als in rechte vaststaand worden aangenomen.

2.1.6. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 19 september 2008 in zaak nr. 200706934/1; www.raadvanstate.nl) valt een vreemdeling, ten aanzien van wie na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking is genomen en die

afkomstig is uit een land waar zich, naar door hem gesteld, een binnenlands gewapend conflict voordoet, eerst onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en is deze bepaling derhalve voor hem relevant, indien hij heeft aangetoond dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit in de provincie, van waaruit hij afkomstig is, sprake was van een binnenlands gewapend conflict dan wel dat daar op dat moment sprake was van gevolgen voor hem van een elders in Irak bestaand gewapend conflict.

Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 3 september 2008 in zaak nr. 200706912/1; www.raadvanstate.nl) is de enkele mogelijkheid dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict derhalve onvoldoende om artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn aan te merken als een voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht.

2.1.7. De vreemdeling heeft ter staving van zijn stelling dat in Noord-Irak sprake is van een gewapend conflict gewezen op een rapport "Governorate Assessment Report Erbil Governorate" van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: UNHCR) van september 2007, het rapport "Country of origin information report" van de UK Home Office van 31 oktober 2006 en het rapport "Human Rights Report 1 July-31 August 2006" van de United Nations Assistance Mission for Iraq.

Deze rapporten geven informatie over de situatie in Noord-Irak, zoals die bestond tot en met 31 augustus 2007, terwijl het besluit op 23 januari 2008 is genomen. De vreemdeling heeft met deze informatie dan ook niet aangetoond dat ten tijde van de totstandkoming van voormeld besluit sprake was van een gewapend conflict. Dat de gevolgen van een gewapend conflict, in de zin van voormelde bepaling, elders in Irak zich op dat moment in de provincie Arbil deden gevoelen, is door de vreemdeling evenmin aangetoond.

Gezien het vorenoverwogene, valt de vreemdeling niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en is deze bepaling voor hem geen relevante wijziging van het recht.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De grief behoeft geen bespreking. De Afdeling zal de zaak naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen. Aangezien de rechtbank niet is toegekomen aan de beoordeling of de door de vreemdeling in de bestuurlijke fase aangevoerde feiten en omstandigheden als nova moeten worden aangemerkt, zal zij dit alsnog dienen te beoordelen.

2.3. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 13 februari 2008 in zaak nr. 08/2862;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

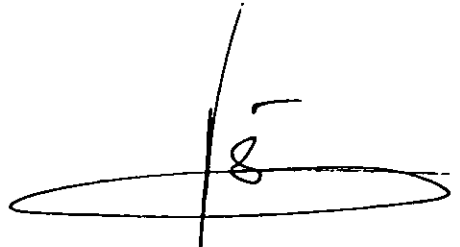
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2008

284-473.

Verzonden: 17 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line, a horizontal line, and a stylized 'S' or 'V' shape.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Voorzieningenrechter

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummers: AWB 08/2863 (verzoek)

AWB 08/2862 (beroep)

Datum uitspraak: 13 februari 2008

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

van Iraakse nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde mr. K. Mohassel Zadeh,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 23 januari 2008 heeft verweerder de aanvraag van verzoeker van 17 januari 2008 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Dit besluit is bekendgemaakt in het Aankelcentrum te Ter Apel. Verzoeker heeft daartegen op 24 januari 2008 beroep ingesteld. Verzoeker is meegedeeld dat hij de behandeling van het beroep niet in Nederland mag afwachten. Bij verzoekschrift van 24 januari 2008 heeft verzoeker verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd.

De openbare behandeling van het verzoek heeft plaatsgevonden ter zitting van 8 februari 2008. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. L. Verheijen.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:81 van de Awb kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2. Indien de voorzieningenrechter van oordeel is dat nader onderzoek na de zitting redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij op grond van artikel 8:86 van de Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Daarvoor bestaat aanleiding.

3. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit – de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen – te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden. De toetsing of de aanvraag in een aanmeldcentrum mocht worden afgewezen, mondt uit in een beoordeling van het naar de gedane aanvraag verrichte onderzoek en de motivering van de afwijzing.

4. Op 24 juni 2004 heeft verzoeker een aanvraag gedaan voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 10 mei 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 12 januari 2006 is dit besluit ingetrokken. Bij besluit van 14 juni 2006 heeft verweerder opnieuw de aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 8 maart 2007 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Roermond, het beroep tegen dit besluit ongegrond verklaard. Het besluit van 14 juni 2006 staat na deze uitspraak derhalve in rechte vast.

5. Ingevolge artikel 4:6 van de Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt ingediend. Ingevolge het tweede lid kan het bestuursorgaan de aanvraag, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb, afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer niet zulke feiten en omstandigheden worden vermeld.

6. Verzoeker heeft ter ondersteuning van zijn herhaalde aanvraag een steunverklaring van de stadsraad van de stad , gedateerd 22 augustus 2007, overgelegd alsmede een lijst met handtekeningen. Verder doet verzoeker een beroep op artikel 15, aanhef en onder c van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn). Verzoeker stelt dat hij op grond van de Definitierichtlijn recht heeft op subsidiaire bescherming, aangezien er in Irak sprake is van een gewapend conflict en verzoeker vreest voor willekeurig geweld. Verweerder heeft volgens verzoeker ten onrechte niet aan dit artikel getoetst. Verzoeker stelt dat de strekking van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn ruimer is dan artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

7. Verweerder heeft ter onderbouwing van de afwijzende beschikking verwezen naar het eerdere besluit van 14 juni 2006 en zich daarbij op het standpunt gesteld dat geen sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Verweerder stelt daartoe dat de door verzoeker overgelegde documenten geen nieuwe

fenen of veranderde omstandigheden betreffen. Met betrekking tot het beroep van verzoeker op de Definitierichtlijn stelt verweerder zich op het volgende standpunt. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 omvat alle situaties die zouden kunnen vallen onder artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Volgens verweerder is er geen sprake van een relevante wijziging van recht. Mocht de voorzieningenrechter een ander oordeel hebben dan stelt verweerder zich op het standpunt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij risico loopt om bij uitzetting onderworpen te worden aan foltering, aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien is er in het geval van verzoeker sprake van een ongehoofwaardig asielaanvraag wat volgens verweerder in de weg staat aan toepassing van artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn.

8. Ten aanzien van het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

9. Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn is een "persoon die voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt" een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Volgens artikel 15 bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Volgens artikel 18 verlenen lidstaten de subsidiaire beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

10. De implementatietermijn van de Definitierichtlijn is op 10 oktober 2006 verstreken. De voorzieningenrechter is van oordeel dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn een bepaling is die rechtstreekse werking heeft nu het een bepaling betreft die naar zijn aard direct toepasbaar is, zonder nadere uitwerking door de lidstaat.

11. Indien artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn inderdaad moet worden aangemerkt als een wijziging van het recht, dan kan aan deze wijziging enkel betekenis toekomen, indien de wijziging voor verzoeker relevant is. Een wijziging van het recht kan alleen als relevant nieuw recht worden aangemerkt indien verzoeker onder de reikwijdte van de desbetreffende bepaling valt. Dit volgt onder meer uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 20 juli 2007, (LJN: BB0917, JV 2007, 442). Verzoeker valt derhalve slechts onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn indien er voor hem sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De voorzieningenrechter stelt daarbij voorop dat het aan verzoeker is om aannemelijk te maken dat hij onder deze reikwijdte valt.

Registratienummers : AWB 08 2863 (verzoek)
..... AWB 08 2862 (beroep).....

12. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter valt niet uit te sluiten dat de bescherming die artikel 15, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn biedt een uitbreiding is van de bescherming die wordt geboden op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000, waaraan getoetst is in het eerdere besluit van verweerder. De voorzieningenrechter verwijst in dit verband naar de uitspraak van 12 oktober 2007 van de Afdeling (J.N: BB5841), waarin de Afdeling aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzoekt heeft bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over onder meer deze vraag naar de reikwijdte van dit artikellid van de Definitierichtlijn. Met betrekking tot de vraag of er sprake is van een voor verzoeker relevante wijziging van het recht oordeelt de voorzieningenrechter dat deze vraag niet op voorhand ontkennend kan worden beantwoord, nu verzoeker stelt afkomstig te zijn uit Noord-Irak en thans niet is gebleken dat daar geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Nu Turkije aanvallen uitvoert op Noord-Irak en de situatie in Noord-Irak ernstig is verslechterd, kan er wel degelijk sprake zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verweerder heeft niet voldoende gemotiveerd dat hiervan geen sprake is.

Dat eerder in rechte is vastgesteld dat het asielreلاس van verzoeker ongeloofwaardig is, doet aan het vorenstaande niet af. Immers, niet valt uit te sluiten dat verzoeker op grond van artikel 15, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn in aanmerking kan komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van de Definitierichtlijn, en dat, gelet op de aan voornoemd artikellid te geven uitleg, het feit dat zijn asielreلاس ongeloofwaardig is bevonden hem in dat verband niet kan worden tegengeworpen.

13. Reeds op grond van het bovenstaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat nu niet valt uit te sluiten dat artikel 15, aanhef en onder e van de Definitierichtlijn een relevante wijziging van recht is, zodat de onderhavige aanvraag niet als herhaalde aanvraag in de zin van artikel 4:6 van de Awb beschouwd dient te worden.

14. Gelet op het voorgaande is de voorzieningenrechter tevens van oordeel dat verweerder de aanvraag niet in het Aanmeldcentrum te Ter Apel kon afwijzen. De toetsing aan artikel 15, aanhef en onder e van de Definitierichtlijn vergt een zorgvuldiger onderzoek dan verweerder thans heeft gedaan. Hetgeen partijen overigens hebben aangevoerd, zal niet tot een ander oordeel kunnen leiden.

15. Derhalve is het beroep gegrond. Gelet hierop dient het verzoek te worden afgewezen. Er bestaat aanleiding voor een proceskostenveroordeling. Verweerder zal een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak.

De beslissing

De voorzieningenrechter:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het besluit van 23 januari 2008;

draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van verzoeker ten bedrage van € 644,- onder
aanwijzing van de Staat der Nederlanden als de rechtspersoon die dit bedrag dient te
betalen aan verzoeker;

wijst het verzoek een voorlopige voorziening te treffen af;

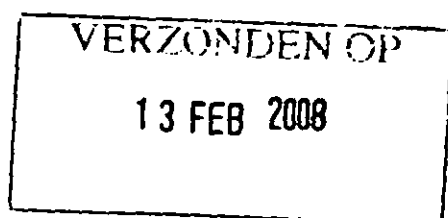
Deze uitspraak is gedaan door mr. C. van Linschoten en in het openbaar uitgesproken op
13 februari 2008 in tegenwoordigheid van mr. D.G. Wessels-Harmsen als griffier.

de griffier

D.G. Wessels-Harmsen

de voorzieningenrechter

[Handwritten signature]

Rechtsmiddel:

Tegen de uitspraak in beroep kunnen partijen binnen één week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Tegen de uitspraak op het verzoek staat geen rechtsmiddel open.

20 Feb 2008 14:22

V-6199 1 2

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch

Telefoon 073 - 888 3545
Fax 073 - 888 3086

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGELANDEN	
20 FEB 2008	
ZAAKNR	200801290
AAN:	P.W. de Bont
BEHANDELD: DD:	PAR:

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Vestiging 's-Hertogenbosch
Doorkiesnummer(s)	Mr. R.J.M.F.P. Wouters
Datum	073 - 888 30 56
Ons kenmerk	20 februari 2008
Uw kenmerk	0407.26.0391
Bijlage(n)	--
Onderwerp	2 Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie /

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem van 13 februari 2008, verzonden op diezelfde dag, met de kenmerken AWB 08/2862 en AWB 08/2863.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

Mr. R.J.M.F.P. Wouters, senior procesvertegenwoordiger

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
20 FEB 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
 de Staatssecretaris van Justitie,
 te Den Haag,
 appellant,
 gemachtigde: mr. R.J.M.F.P. Wouters,
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem,
 van 13 februari 2008,
 met de kenmerken AWB 08/2862 en AWB 08/2863,

Inzake:
 met het kenmerk 0407.26.0391,
 aan te duiden als verweerder,
 gemachtigde: mr. K. Mohassel Zadeh,
 advocaat te 's-Gravenhage

Proces
 Procesvertegenwoordiging
 Vestiging Den Bosch

Magistratenlaan 222
 5223 MA Den Bosch

Postbus 118
 5201 AC Den Bosch

mr. R.J.M.F.P. Wouters
 073 888 30 56

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie - verder te noemen: de Staatssecretaris - komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem, van 13 februari 2008, verzonden op diezelfde dag, met de kenmerken AWB 08/2862 en AWB 08/2863 (*productie 1*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen het besluit van 23 januari 2008 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 24 juni 2004 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) ingediend. Bij besluit van 14 juni 2006 is deze aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 8 maart 2007 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond (AWB 06/33169) het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.
- 2.2 Op 17 januari 2008 heeft verweerder andermaal een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.
- 2.3 Bij besluit van 23 januari 2008 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen. Dit besluit is bekendgemaakt in het aanmeldcentrum te Ter Apel.
- 2.4 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grief

- 3.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 12 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Naar het oordeel van de voorzieningenrechter valt niet uit te sluiten dat de bescherming die artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitieverordening biedt een uitbreiding is van de bescherming die wordt geboden op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000, waaraan getoetst is in het eerdere besluit van verweerder. De voorzieningenrechter verwijst in dit verband naar de uitspraak van 12 oktober 2007 van de Afdeling (LJN: BB5841), waarin de Afdeling aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht heeft bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over onder meer deze vraag naar de reikwijdte van dit artikellid van de Definitieverordening.

Met betrekking tot de vraag of er sprake is van een voor verzoeker relevante wijziging van het recht oordeelt de voorzieningenrechter dat deze vraag niet op voorhand ontkennend kan worden beantwoord, nu verzoeker stelt afkomstig te zijn uit Noord-Irak en thans niet is gebleken dat daar geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Nu Turkije aanvallen uitvoert op Noord-Irak en de situatie in Noord-Irak ernstig is verslechterd, kan er wel degelijk sprake zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verweerder heeft niet voldoende gemotiveerd dat hiervan geen sprake is.

Dat eerder in rechte is vastgesteld dat het asielrelaas van verzoeker ongelofwaardig is, doet aan het vorenstaande niet af. Immers, niet valt uit te sluiten dat verzoeker op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn in aanmerking kan komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van de Definitierichtlijn, en dat, gelet op de aan voornoemd artikellid te geven uitleg, het feit dat zijn asielrelaas ongelofwaardig is bevonden hem in dat verband niet kan worden tegengeworpen.¹

3.2 Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 13, 14, en 15 op bladzijde 4 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

4.1 De Staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83 (hierna: de richtlijn) materieel geen wijziging in de toelatingsgronden voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd brengt zoals die thans in de Vw zijn neergelegd. Dat wordt hierna toegelicht.

4.2 De implementatietermijn van de richtlijn verstreek op 10 oktober 2006. Het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw ter implementatie van de richtlijn is bij Koninklijke boodschap van 3 januari 2007 aangeboden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal¹. Bij brief van 16 februari 2007 heeft de Minister van Justitie met het oog op de behandeling van dit wetsvoorstel het ontwerpbesluit tot - onder meer - wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 ter implementatie van de richtlijn aan de Voorzitter van de Tweede Kamer gezonden².

4.3 De preambule van de richtlijn verwijst onder meer naar de conclusies van Tampere³. In deze conclusies heeft de Europese Raad de noodzaak van een gemeenschappelijk asiel- en immigratiebeleid benadrukt. Doel was, aldus deze conclusies, een open en veiliger Europese Unie, die volledig voldoet aan de verplichtingen van het Vluchtelingenverdrag van Genève en andere relevante instrumenten betreffende de mensenrechten, en die in staat is op basis van solidariteit humanitaire noden te lenigen (onderdeel 4). Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel diende onder meer te voorzien in op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus. Het stelsel moest daarnaast worden aangevuld met maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft, een passende status verlenen (onderdeel 14). De Europese Raad drong er voorts op aan te streven naar overeenstemming over tijdelijke bescherming van ontheemden op basis van solidariteit tussen lidstaten. Overwogen werd om enige vorm van reservemiddelen ter beschikking te stellen voor tijdelijke bescherming bij massale instroom van vluchtelingen (onderdeel 16).

4.4 De strekking van de conclusies was dat de bestaande refoulement-verboden moesten worden *gehandhaafd*.

¹ Tweede Kamer 2006-2007, 30 925, nr. 1. Zie nr. 2 voor het wetsvoorstel, nr. 3 voor de toelichting en nr. 4 voor het Advies van de Raad van State en het Nader rapport.

² Tweede kamer 2006-2007, 30 925, nr. 5.

³ De conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999, te vinden via www.europa.eu.int/council/off/concl.

- 4.5 Met de richtlijn is vorm gegeven aan de als eerste genoemde doelstelling van de conclusies van Tampere. Met de Richtlijn 2001/55/EG van 20 juli 2001⁴, waarin – kort weergegeven – minimumnormen zijn neergelegd voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden, was eerder al voldaan aan de tweede doelstelling op het gebied van het asiel- en immigratiebeleid.
- 4.6 Naar Nederlands recht is de verblijfsvergunning voor een verdragsvluchteling geregeld in artikel 29, eerste lid, onder a, Vw en de subsidiaire bescherming als bedoeld in de richtlijn geregeld in het eerste lid van deze bepaling onder b⁵. Naar aanleiding van het advies van de Raad van State is uit een oogpunt van rechtszekerheid in het ontwerp-Vreemdelingenbesluit een bepaling opgenomen over het toepassingsbereik van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in relatie tot artikel 15 van de richtlijn.

De tekst van het hiertoe voorgestelde artikel 3.105d luidt:

"Onder foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Wet, wordt mede verstaan:

- a. doodstraf of executie;
- b. ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De regering ziet dit als verduidelijking van een bestaande toelatingsgrond en niet als een wijziging daarvan⁶. Dat standpunt is gebaseerd op de betekenis van artikel 29 onder b van de wet en de richtlijn zelf.

- 4.7 In de memorie van toelichting bij het huidige artikel 29, eerste lid, onder b, Vw, is opgemerkt dat deze bepaling een omschrijving bevat wanneer tot verlening van een verblijfsvergunning wordt overgegaan indien de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing en artikel 7 van het IVBPR⁷.
- 4.8 De richtlijn geeft een invulling van het verbod van refoulement zoals dat in diverse internationale verdragen als bindend voor de lidstaten is neergelegd.

In deze zin ook artikel 21 lid 1 van de richtlijn: "De lidstaten verbieden het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale verplichtingen." Vergelijk ook de strekking van de conclusies van Tampere, zie hiervoor, onder 5.6.

⁴ Pb EG L 212/12 van 7 augustus 2001.

⁵ Vergelijk de memorie van toelichting, blz 4, de eerste alinea van par. 3.1.

⁶ Zie hierover de memorie van toelichting, blz 4, de laatste alinea en blz 5, de eerste alinea. Zie voorts de Nota van toelichting bij het ontwerp-vreemdelingenbesluit, onder 2.2, en de toelichting op het voorgestelde art. 3.105d, zie verder Nota naar aanleiding van het Verslag, Tweede Kamer 2006-2007, 30 925, nr. 7, onderdeel 2.2.4 over artikel 15 van de richtlijn.

⁷ Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, nr. 3, blz 37 onderaan, doorlopend op blz 38.

In deze zin ook de onderdelen 24 en 25 van de preambule, waarin is overwogen dat de regels ter zake de subsidiaire bescherming die in het Verdrag van Genève vastgelegde regeling ter bescherming van vluchtelingen aanvullen en de criteria hiervoor in overeenstemming dienen te zijn met internationale verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van Instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten. Onder "bestaande praktijken" begrijpt de Staatssecretaris bestaande praktijken ten aanzien van deze Instrumenten.

Deze invulling sluit aan bij de bescherming die in het Nederlandse recht via artikel 29, eerste lid, onder (a en) b, Vw, wordt geboden.

- 4.9 Artikel 15 aanhef en onder c van de richtlijn (in verbinding met artikel 2 onder e) beoogt niet meer (en niet minder) te zijn dan een invulling van artikel 3 EVRM zoals deze volgt uit de rechtspraak van het EHRM. Dit blijkt ook uit de voorbereidende stukken voor deze richtlijn. In een "Presidency Note" van 25 september 2002⁹ wordt over (de tekst op dat moment van) onderdeel c van artikel 15 van de richtlijn onder meer opgemerkt:

"Sub-paragraph (c) describes a situation where a civilian faces a serious threat to his life or physical integrity in a country involved in an armed conflict, be it international or internal.

Sub-paragraphs (a) and (b) would in all cases appear to cover applicants facing a serious threat to life or physical integrity. However, threats arising in situations of indiscriminate violence, would not be covered since such situations can not be described as treatment or punishment or suffering the death penalty.

Hence a separate subparagraph has been drafted in order to include this situation. This would simultaneously be in line with the jurisprudence of the ECtHR relating to Article 3 of ECHR, namely as was indicated in V versus UK

[Vilvarajah versus UK 13164/87 of 30 October 1991. In this case the Court stated that it would not exclude the possibility of applying the principle of non-refoulement in a situation where a country would seek to expel an individual to a country where a high level of insecurity prevailed.]

that an expulsion as such to a situation with a high level of danger and insecurity/indiscriminate violence could be considered an inhuman or degrading treatment."

Uit deze passage blijkt duidelijk dat is beoogd de bestaande rechtspraak van het EHRM ten aanzien van artikel 3 EVRM te codificeren.

In deze nota memoreert het voorzitterschap overigens ook de consensus die kort tevoren tijdens een informele ministersvergadering bestond over het feit dat de gemeenschappelijke definitie van subsidiaire bescherming "should be based on already existing obligations of Member States, in particular Article 3 of the European Convention on Human Rights (...) and Article 1 of the 6th Protocol (...) regarding the abolition of the death penalty."

⁹ Een van de Raadsdocumenten die niet in het Nederlands is opgenomen, documentnr. 12148/02 (interinstitutional File 2001/0207(CNS)). De documenten van de Raad zijn te vinden via www.consilium.europa.eu.

Dat onderdeel c niet meer beoogt te behelzen dan een codificatie van de rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM blijkt ook uit de toelichting op het oorspronkelijke onderdeel d van artikel 15, welk onderdeel de eindstreep niet heeft gehaald. Dat onderdeel behelste andere mensenrechtenschendingen dan die vielen onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM (en art. 1 van het zesde protocol bij het EVRM):

"The intention of sub-paragraph (d) is to create a definition of subsidiary protection, which will be able to take into account other violations of human rights than the ones deriving from Article 3 of the ECHR and Article 1 of the 6th Protocol to the ECHR (...)"

- 4.10 Ter illustratie kan in dit verband verder nog worden gewezen op het commentaar van verschillende landen op concepten voor de richtlijn. Bij een van die concepten verzochten diverse lidstaten bij de formulering van een definitie van de persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt de terminologie van het EHRM te gebruiken⁹. Elders merkten enkele lidstaten op dat het er bij de definitie om ging te vermijden dat verschillende hoven of instanties, zoals het EHRM of het Comité tegen foltering, in vergelijkbare gevallen uiteenlopende uitspraken doen¹⁰.
- 4.11 Deze opvatting over artikel 15c van de richtlijn lijkt overigens ook te worden voorgestaan door de Immigratiedienst van het Verenigd Koninkrijk. In een tweetal stukken over "Humanitarian Protection" is achtereenvolgens te lezen:

"The main effect of this provision is to clarify the scope of existing European caselaw on article 3 of the ECHR. Although a situation of international or internal armed conflict does not, in itself, give rise to a claim for protection, it can provide the basis for such a claim where applicants can show that they are individually at risk."¹¹

en:

"Applicants cannot rely on the assertion that this ground is met simply because in the country of return there is an international or internal armed conflict where there is indiscriminate violence. The examination of the threatened return (enforced or voluntary) must focus on its foreseeable consequences, taking into account the personal circumstances of the applicant (*Vilvarajah v United Kingdom* (1991) 14 EHRR) and the risk posed must be specific to the individual. A general situation of violence in the receiving state is not sufficient (*HLR v France* (1997) 26 E.H.R.R. 29) (...)"

This is a narrow category. Humanitarian Protection is only likely to be granted on this basis in exceptional circumstances."¹²

- 4.12 In de eerder genoemde nota memoreert het Voorzitterschap de consensus die kort tevoren tijdens een informele ministersvergadering in Kopenhagen bestond over het feit dat de gemeenschappelijke definitie van subsidiaire bescherming "should be based on already existing obligations of Member States, in particular Article 3 of the European Convention on Human Rights (...) and Article 1 of the 6th Protocol (...) regarding the abolition of the death penalty."

⁹ Zie: Resultaat besprekingen van 9 juli 2002, documentnr. 10596/02, blz. 7, noot 2.

¹⁰ Zie: Resultaat besprekingen van 25 september 2002, documentnr. 12199/02, blz. 3, noot 3.

¹¹ "Considering human rights claims (Humanitarian protection and Discretionary leave)", 4th edition, published 20 november 2006, te vinden op www.ind.homeoffice.gov.uk.

¹² Humanitarian Protection; API/October 2006; dezelfde website als genoemd in de vorige noot.

Ook in de toelichting op het oorspronkelijke voorstel van de commissie was vermeld dat de bedoeling van het voorstel was om bestaande verplichtingen te codificeren: "In plaats van trachten de lidstaten nieuwe ratione personae-verplichtingen op te leggen op het gebied van bescherming worden in het voorstel de bestaande internationale en communautaire verplichtingen en praktisch verduidelijkt en in regels vastgelegd."

Documentnr. 13620/01 ASILE 52 van 7 november 2001, blz. 6, de derde alinea.

- 4.13 Uit de "Presidency Note", waarop hiervoor is gewezen, blijkt dat het opnemen van artikel 15c van de richtlijn is ingegeven door het feit dat de onderdelen a en b van artikel 15 weliswaar die verzoekers omvatten die geconfronteerd worden met een serieuze bedreiging van leven of fysieke integriteit, maar dat de woorden "behandeling" of "bestrafing" of "doodstraf" te beperkend werden gevonden. Het Voorzitterschap leest kennelijk op basis van discussies tussen vertegenwoordigers van de lidstaten of het ontwerp-tekst, in het arrest Vilvarajah dat het EHRM niet uitsloot dat het beginsel van non refoulement zou kunnen worden toegepast in geval van voorgenomen uitzetting naar een land waarin sprake was van een "High level of insecurity". Kennelijk heeft men voor dit "niet uitsluiten" in de richtlijn ruimte willen creëren.

Dat neemt echter niet weg dat in de rechtspraak van het EHRM steeds de eis wordt gesteld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat iemand bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM. Deze bewoordingen, "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" zijn neergelegd in de definitiebepaling, artikel 2, onder e van de richtlijn. Aan dit vereiste moet dus in alle in artikel 15 van de richtlijn genoemde gevallen zijn voldaan, wil een vreemdeling in beginsel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat uw Afdeling bij uitspraak van 12 oktober 2007 (200702174/1, LJN: BB5841) prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen over de uitleg van artikel 15 c van de richtlijn, noopt voorshands niet tot wijziging van het standpunt dat artikel 15c geen andere toetsing vereist dan de toetsing die thans reeds wordt verricht in het kader van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw. Daartoe wordt erop gewezen dat de Afdeling heeft overwogen dat het enkele feit dat onderdeel b van artikel 15 tekstueel aansluit bij hetgeen in artikel 3 van het EVRM is overwogen, niet uitsluit dat de ernstige schade als bedoeld in onderdeel e niet ook door artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het EHRM, wordt bestreken en dat zulks naar het oordeel van de Afdeling ook kan worden afgeleid uit de considerans van de richtlijn, alsmede uit stukken met betrekking tot de totstandkoming van de richtlijn. Enkel omdat voor deze uitleg geen expliciete bevestiging in de richtlijn kan worden gevonden, heeft uw Afdeling aanleiding gezien tot het stellen van prejudiciële vragen. Gelet op de overwegingen van de Afdeling ziet de Staatssecretaris dan ook geen aanleiding om vooruitlopend op de beantwoording van de prejudiciële vragen van een andere uitleg aan artikel 15c uit te gaan dan tot op heden is gedaan.

- 4.14 Zoals uit het voorgaande blijkt maakt de lezing van de bepaling die de Staatssecretaris voorstaat artikel 15 onder c ook niet zinledig. De communautaire wetgever heeft deze bepaling gezien en bedoeld als een codificatie van de rechtspraak van het EHRM.

- 4.15 De diverse overwegingen van de preambule, de tekst van de richtlijn, in het bijzonder van artikel 2 onder a van de richtlijn en het feit dat duidelijk is dat de lidstaten met artikel 15c binnen de reikwijdte van artikel 3 EVRM hebben willen blijven, betekent dat aan de woorden "willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" een beperkte betekenis zal toekomen.
- 4.16 De bescherming die artikel 15 aanhef en onder c van de richtlijn beoogt te bieden is derhalve niet uitgebreider dan die van artikel 3 EVRM en artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw. Het voorgaande betekent dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat niet op voorhand kan worden ontkend dat artikel 15 aanhef en onder c van de richtlijn een relevante wijziging van het recht betreft. Dientengevolge heeft de rechtbank evenzeer op onjuiste gronden geconcludeerd dat de Staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Overigens heeft de Staatssecretaris verweerder niet tegengeworpen dat geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict.
- 4.17 Subsidiair, stelt de Staatssecretaris zich op het standpunt dat indien zou moeten worden geoordeeld dat met artikel 15 aanhef onder c van de richtlijn wel sprake is van een wijziging van het recht, het belang van de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet anders is geworden. Immers, de bewoordingen van artikel 15 aanhef onder c van de richtlijn zien op een ernstige en *individuele* bedreiging. Dit veronderstelt dat sprake moet zijn van een geloofwaardig asielrelaas. Nu het asielrelaas van verweerder ongeloofwaardig is bevonden en er ten aanzien van die geloofwaardigheid geen sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb, betekent dit dat in zijn geval en om die reden geen sprake zou zijn van een relevante wijziging van het recht. Gelet op het voorgaande is de aanvraag van verweerder dan ook op juiste gronden met toepassing van het bepaalde in artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht afgewezen. Immers, het toetsingskader van artikel 4:6 Awb zoals dit onder meer uiteengezet in diverse uitspraken van uw Afdeling geldt onverkort.

Zie:

- AbRS 4 april 2003, nr. 200206882/1, AB 2003/315;
- AbRS 16 mei 2003, nr. 200300191/1, JV 2003/292.

De voorzieningenrechter heeft zulks miskend.

5 Concluste

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 23 januari 2008 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 20 februari 2008

Gemachtigde.

Mr. R.J.M.F.P. Wouters, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Bosch
Postbus 118
5201 AC Den Bosch
telefoon 073 888 30 56
telefax 073 888 30 86*